

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25Co/24/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4121204225
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2025:4121204225.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Malíkovej a členov senátu JUDr. Lýdie Gálisovej a Mgr. Mareka Janigloša v právnej veci žalobcov: 1/ A. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. D. XX, XXX XX E., 2/ D. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. D. XX, XXX XX E., obaja zastúpení JUDr. Jurajom Bilickým, advokátom, IČO: 42 210 305, so sídlom Farská 8, 949 01 Nitra, proti žalovaným: 1/ B. F., nar. XX. XX. XXXX, bytom G. XX, XXX XX E., 2/ H. F., nar. XX. XX. XXXX, bytom G. XX, XXX XX E., obaja zastúpení: Advokátska kancelária Valach Kišac, s.r.o., so sídlom Gogoľova 18, Bratislava, IČO: 36 663 051, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, o odvolaní žalobcov v prvom a v druhom rade proti rozsudku Okresného súdu Nitra (ďalej „súd prvej inštancie“) zo dňa 20. februára 2025 č.k. 19C/87/2024-388 (ďalej „rozsudok súdu prvej inštancie“), takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaní v prvom a v druhom rade majú nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania voči žalobcom v prvom a v druhom rade v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcov v prvom a v druhom rade, ktorou sa domáhali, aby súd určil, že sú bezpodielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností nachádzajúcich sa v obci Nitra, katastrálnom území F., ktoré sú zapísané na liste vlastníctva číslo (ďalej len „LV č.“) XXXX ako parcely registra „C“, a to parcela číslo 266/10 - orná pôda o výmere 360 m², parcela číslo 266/66 - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 296 m², parcela číslo 266/69 - orná pôda o výmere 53 m², parcela číslo 266/70 - orná pôda o výmere 893 m², parcela číslo 266/71 - orná pôda o výmere 109 m², a to v podiele 1/1 a na LV č. XXXX ako parcela registra „C“ parcelné číslo 266/2 - orná pôda vo výmere 3228 m², a to v podiele 3/42 k celku (ďalej len „predmetné, resp. sporné nehnuteľnosti“).

1.1. Za preukázaný mal skutkový stav, z ktorého zistil, že predmetné nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX sú v podielovom spoluvlastníctve žalovaných v prvom a v druhom rade, každý v podiele 1. Titulom nadobudnutia vlastníckeho práva bolo dedičstvo po ich právnych predchodcoch, prejednané v dedičskom konaní sp.zn. 18D/64/2012. Nehnuteľnosť zapísaná na LV č. XXXX je v podielovom spoluvlastníctve žalovaného v prvom rade v podiele 3/84 a žalovaného v druhom rade v podiele 3/84.

1.1.1. Dňa 10. 06. 1998 bola uzavretá kúpna zmluva medzi I. B. F. a jeho manželkou A. ako predávajúcimi a žalobcami v prvom a v druhom rade ako kupujúcimi, predmetom ktorej boli nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX katastrálne územie F. parcela číslo 266/10 na LV č. XXXX parcela číslo 266/2 v podiele 3/42. Kúpna cena bola dohodnutá vo výške 941 050,-- Sk a mala byť vyplatená do 15. 06. 1998 v celosti. Pre prípad nezaplatenia kúpnej ceny si predávajúci vyhradili právo odstúpiť od zmluvy.

1.1.2. Rozsudkom Okresného súdu Nitra č.k. 10C/77/2004-200 zo dňa 27. 04. 2006 o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy bola žaloba žalobcov I. B. F. a I. C. F. voči žalovaným A. B. a D. B. zamietnutá.

V dôsledku odvolacieho konania bol rozsudok súdu prvej inštancie rozsudkom Krajského súdu v Nitre č.k. 5Co/172/2006 zo dňa 26. 04. 2006 zmenený a odvolací súd určil, že kúpna zmluva zo dňa 10. 06. 1998 je neplatná. Dôvodil poukázaním na stanovisko Najvyššieho súdu SR z 31. 10. 2001 sp.zn. Cpj 33/01, podľa ktorého zmluva o prevode nehnuteľností musí byť uzavretá v písomnej forme, pričom prejavy vôle účastníkov, vrátane ich podpisov, musia byť na jednej listine; pokiaľ takúto zmluvu tvorí viac ako jeden list, musia byť všetky jednotlivé hárky pevne spojené tak, aby tvorili technickú jednotu listiny. Predmetný názor odvolacieho súdu potvrdil aj odvolací súd rozsudkom sp.zn. 2Cdo/250/2007 zo dňa 16. 12. 2008, ktorým dovolanie žalovaných zamietol.

1.1.3. Žalovaní v prvom a v druhom rade vyzvali dňa 17. 08. 2003 žalobcov v prvom a v druhom rade, aby v dodatočne poskytnutej lehote päť dní uhradili kúpnu cenu za nehnuteľnosti vo výške 941 050 Sk, počnúc dňom prebratia predmetnej výzvy. Vzhľadom k tomu, že kúpna cena na nebola v dodatočne poskytnutej lehote uhradená, J. I. B. F. a A. F. od zmluvy odstúpili, o čom boli A. B. a D. B. informovaní listom zo dňa 02. 01. 2004. Z predloženej doručky vyplýva, že žalobcovia v prvom a v druhom rade odstúpenie od zmluvy prevzali dňa 07. 01. 2004.

1.1.4. V priebehu konania žalobcovia žiadali priznať im vlastnícke právo k uvedeným nehnuteľnostiam titulom vydržania, a to ku dňu 11. 08. 1998, kedy bol povolený vklad vlastníckeho práva pod V 1820/98 v ich prospech.

1.2. Po právnej stránke napadnutý rozsudok súd prvej inštancie posúdil podľa ustanovení 193, § 194 ods. 1, ods. 2, § 228, § 230 Civilného sporového poriadku (zákon číslo 160/2015 Z.z., ďalej len „CSP“), § 129 ods. 1, ods. 2, § 130 ods. 1, § 132 ods. 1, § 134 ods. 1, ods. 3, ods. 4 Občianskeho zákonníka (zákon číslo 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov).

1.3. V odôvodnení napadnutého rozsudku konštatoval, že v predmetnej veci bola otázka platnosti, resp. neplatnosti kúpnej zmluvy zo dňa 10. 06. 1998 definitívne vyriešená v konaní sp.zn. 10C/77/2004, v ktorom bola v spojení s konaním odvolacieho súdu sp.zn. 5Co/172/2006 právoplatne kúpna zmluva určená za neplatný právny úkon. Táto otázka bola právoplatne vyriešená priamo vo výroku rozhodnutia. Z tohto dôvodu si súd už v tomto, prejednávanom, spore nemôže opätovne inak predbežne posúdiť túto otázku, pretože výrok právoplatného rozsudku je záväzný a súd musí z neho vychádzať (§ 194 ods. 2 a § 228 CSP). Tento právny záver je totožný so záverom najvyššieho súdu v uznesení sp.zn. 1Cdo/44/2010 zo dňa 31. 01. 2012, v ktorom sa konštatuje, že: „Pokiaľ už bola v občianskoprávnom konaní právoplatne vyriešená určitá otázka hmotnoprávneho vzťahu účastníkov, je súd v inom konaní, v ktoré, má tú istú otázku posúdiť ako prejudiciálnu, viazaný jej skorším posúdením“. Obdobný záver prijal aj Ústavný súd SR v náleze sp.zn. II. ÚS 349/2009 zo dňa 20. 01. 2010, I. ÚS 170/2015 zo dňa 01. 04. 2015. Zopakoval, že možnosť posudzovať už skončenú vec iným spôsobom, nie je možné vyvodiť ani z rozhodnutia NS SR sp.zn. 3Cdo/198/2017, z ktorého vyplýva povinnosť súdu aplikovať novšiu judikatúru na všetky už prebiehajúce konania, teda nie na konania, ktoré už boli právoplatne skončené. Zo záverov tohto rozhodnutia nevyplýva, že novšie právne posúdenie by malo byť dôvodom na prelomenie zásad vyplývajúcich z ustanovení § 194 ods. 2 a § 228 CSP. Zdôraznil, že v tomto konaní neposudzoval opätovne otázku platnosti kúpnej zmluvy zo dňa 10. 06. 1998, ale vychádzal z rozhodnutia o jej neplatnosti. Ak by na dané rozhodnutia neprihliadal, konal by v rozpore so zákonom upravujúcim civilné sporové konanie a jeho rozhodnutie by de facto znamenalo zásah do právnej istoty strán pôvodného konania.

1.4. Ďalej súd prvej inštancie dôvodil tým, že postup, aký žalobcovia žiadajú, nie je možné vyvodiť ani z čl. 2 ods. 2 a čl. 3 CSP, na ktoré ustanovenia poukazovali. Podľa čl. 2 ods. 2 právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Ak by súd chcel žalobcom priznať vlastnícke právo titulom kúpnej zmluvy zo dňa 10. 06. 1998, musel by celkom odignorovať vyššie uvádzané súdne rozhodnutie o určení tejto zmluvy za neplatnú, čo požiadavku právnej istoty vôbec nenapĺňa. Žalobcovia ďalej žiadajú vec posúdiť za použitia čl. 3 CSP. Podľa tohto článku je každé ustanovenie tohto zákona potrebné vykladať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, s medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené. Výklad tohto zákona nesmie protirečiť tomu, čo je v jeho slovách a vetách jasné a nepochybné. Nikto sa však nesmie dovolávať slov a viet tohto zákona proti ich účelu a zmyslu podľa odseku 1. Aj zásady vyjadrené v tomto článku len potvrdzujú postup súdu v tomto konaní, keď je zrejmé, že súd si nemôže vykladať ustanovenia procesného tým, čo je v jeho ustanoveniach jasne a nepochybné uvedené.

1.5. Žalobcovia v konaní opakovane poukazovali aj na nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 15/2014 a zdôrazňovali, že o prejudiciálnej otázke rozhodol orgán podľa § 193 CSP, preto je sú tomto spore predmetným nálezom viazaný. S týmto názorom sa súd prvej inštancie nestotožnil. Z citovaného ustanovenia CSP síce vyplýva viazanosť súdu rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná, tiež rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd, rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihniteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti. V danom prípade o žiadne z uvádzaných rozhodnutí v prípade spomínaného nálezu nejde. Pokiaľ teda Ústavný súd SR dospel v náleze č. IV. ÚS 15/2014 k záverom neakceptujúcim prílišný formalizmus, na jeho závery budú súdy rozhodujúce napr. spory o neplatnosti kúpnej zmluvy netvoriacej technickú jednotu prihliadať a jeho závery pri svojom rozhodovaní zohľadniť. V prejednávanom prípade však už bola otázka neplatnosti kúpnej zmluvy zo dňa 10. 06. 1998 posúdená a vyriešená. Súd ju preto neposudzoval znova, ale vychádzal z výsledku konania, ktoré už ohľadom tejto otázky prebehlo a jeho výsledky preberá. Iná by bola situácia, pokiaľ by sa poukazované rozhodnutie ústavného súdu týkalo priamo sporu o neplatnosť kúpnej zmluvy zo dňa 10. 06. 1998. V danom prípade však žalobcovia ústavnú sťažnosť voči podľa nich nespravodlivému rozhodnutiu nepodali, rozhodnutie Krajského súdu v Nitra, č. k. 5Co/1 236 zo dňa 27. 06. 2007 nebolo ani nijakým iným spôsobom zrušené, rozhodnutie je právoplatné, preto je nutné na jeho výsledok v tomto spore prihliadať.

1.6. K tvrdeniam žalobcov, že predmetné nehnuteľnosti nadobudli do vlastníctva vydržaním, súd prvej inštancie konštatoval:

1.6.1. Ustanovenie § 134 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka upravuje vydržanie ako osobitný originárny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva. Funkciou vydržania je umožniť nadobudnutie vlastníctva držiteľovi, ktorý vec dlhodobo ovláda v dobrej viere, že je jej vlastníkom, pričom táto dobrá viera (dobromyseľnosť) je podľa platnej úpravy daná „so zreteľom na všetky okolnosti“. Účelom vydržania je uviesť do súladu dlhodobý faktický stav so stavom právnym. Podmienky vydržania stanovuje Občiansky zákonník v ust. § 134. Tieto sa týkajú predmetu vydržania, subjektu vydržania, oprávnenej držby a vydržacej doby, pričom musia byť splnené kumulatívne po celý čas plynutia vydržacej doby.

1.6.2. Z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že žalobcovia uzavreli k nehnuteľnostiam, ktoré sú predmetom tohto konania, kúpnu zmluvu zo dňa 10. 06. 1998. Ich vlastnícke právo bolo na základe tejto kúpnej zmluvy zapísané do katastra nehnuteľností pod V 1820/98. Žalobcovia sa chopili držby predmetných nehnuteľností, na ktorých postavili stavbu (dom), ktorú začali užívať. Držba sporných nehnuteľností žalobcami po povolení vkladu vlastníckeho práva v ich prospech na základe rozhodnutia zo dňa 11. 08. 1998 bola spočiatku oprávnená, žalobcovia boli objektívne dobromyseľní v tom, že im vlastnícke právo k nehnuteľnostiam patrí. Nebol preukázaný žiadny úkon zo strany žalovaných, resp. ich právnych predchodcov, prípadne iných osôb, ktorý by žalobcov v držbe nehnuteľností vyrušil alebo aspoň založil na ich strane pochybnosť o tom, že im sporné nehnuteľnosti patria, a to až do času, kedy sa právni predchodcovia žalovaných začali od žalobcov dožadovať zaplataenia kúpnej ceny. Z dokazovania vyplynulo, že žalobcovia boli predchodcami žalovaných výzvou zo dňa 17. 08. 2003 vyzvaní na úhradu kúpnej ceny v určenej lehote, a keďže úhrade nedošlo, predchodcovia žalovaných listom zo dňa 02. 01. 2004, preukázateľne doručeným žalobcom dňa 07. 01. 2004, od zmluvy odstúpili. Žalobcovia boli jednoznačne presvedčení o tom, že kúpnu cenu za predmetné nehnuteľnosti zaplatili. K argumentu žalovaných o tom, že kúpna cena nebola zaplatená ich právnomu predchodcovi, ale žalobca v prvom rade sám vo výsluchu pred vyšetrovateľom potvrdil, že ju zaplatil I. K., súd prvej inštancie uviedol, že zaplataenie kúpnej ceny hoci aj inej osobe odlišnej od predávajúcich, nie je z hľadiska posúdenia oprávnenosti držby žalobcov významná okolnosť, pretože bolo preukázané, že žalobca v prvom rade konal v presvedčení, že kúpnu cenu uhradí osobe oprávnenej ju prevziať, čo je práve tá podstatná a rozhodujúca skutočnosť z hľadiska posúdenia jeho dobromyseľnosti.

1.7. V súdnom konaní prebiehajúcom pred tunajším súdom pod sp. zn. 10C77/2004 bola žaloba o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy zamietnutá. Predmetný rozsudok odvolací súd v dôsledku podaného odvolania rozsudkom sp.zn. 5Co/172/2006 zo dňa 27.6.2007 rozsudok zmenil tak, že určil, že kúpna zmluva zo dňa 10. 06. 1998 je neplatná. Odvolací súd síce ako dôvody neplatnosti uviedol celkom iné dôvody ako nezaplataenie kúpnej následné odstúpenie od zmluvy, dôvodom vyhlásenia kúpnej zmluvy zo dňa 10.6.1998 za neplatnú bol výlučne formálny nedostatok spočívajúci v nedodržaní technickej jednoty listiny. Predmetný rozsudok odvolacieho súdu dobrú vieru žalobcov v to, či im sporné nehnuteľnosti patria, však už ovplyvniť muselo a žalobcovia museli nadobudnúť o ich vlastníckom práve prinajmenšom

pochybnosti. Súd prvej inštancie dodal, že nepopiera, žalobcovia mohli pociťovať nespravodlivosť, čo však nemá vplyv na to, či sa u nich pochybnosti ohľadom existencie ich vlastníckeho práva vyskytli alebo nie. Tieto pochybnosti vzhľadom na právoplatné rozhodnutie súdu a následné vykonanie zápisu v katastri nehnuteľností u nich existovať museli. Pochybnosť ohľadom oprávnenosti držby u žalobcov musela nastať aj napriek tomu, že žalobcovia boli presvedčení tom, že za predmetné nehnuteľnosti zaplatili dojednanú kúpnu cenu, keď neplatnosť kúpnej zmluvy bola určená z formálnych dôvodov. Aj pokiaľ by súd pripustil, že žalobcovia boli napriek prebiehajúcemu súdnemu konaniu sp. zn. 10C/77/2004 presvedčení o ich vlastníckom práve oprávnenosti držby, najneskôr po rozhodnutí Krajského súdu v Nitre rozsudkom č. k. 5Co/172/2006 zo dňa 27. 06. 2007 už o ich vlastníckom práve a tým aj o oprávnenosti ich držby, presvedčení byť nemohli. Práve vzhľadom na právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o určení predmetnej kúpnej zmluvy za neplatnú, žalobcovia objektívne nemôžu tvrdiť, že boli o ich vlastníckom práve po 24. 08. 2007 presvedčení.

V zmysle § 129 ods. 1 a § 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka oprávneným držiteľom je ten, kto nakladá s vecou ako s vlastnou a je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu vec patrí. Judikatúra je jednotná v tom, že posúdenie, či držiteľ je alebo nie je dobromyseľný, treba hodnotiť vždy objektívne, a nie iba zo subjektívneho hľadiska (osobného presvedčenia) účastníka, a treba vždy brať do úvahy, či držiteľ pri bežnej (normálnej) opatrnosti, ktorú možno s ohľadom na okolnosti a povahu daného prípadu od každého požadovať nemal, resp. nemohol mať po celú vydržačiu dobu dôvodné pochybnosti o tom, že užíva veci, ktorých vlastníctvo nenadobudol (napr. rozsudky Najvyššieho súdu 2Cdo/271/2007, sp. zn. 5Cdo/49/2010, sp. zn. 3Cdo/12/2010, sp. zn. 3Cdo/147/2016 a iné). Na žalobcov nie je možné nazerať ako na dobromyseľných ani neskôr po zmene judikatúry k otázke technickej jednoty zmlúv o prevode vlastníckeho práva, pretože rozhodnutie v ich spore (rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 5Co/172/2006 236 zo dňa 27. 06. 2007) je stále platné a záväzné. Žalobcom nesvedčí ani zápis v katastri nehnuteľností, pričom tieto okolnosti objektívne nemôžu nasvedčovať oprávnenosti ich držby.

1.8. Predpokladom vydržania je nepretržitá, pokojná a nerušená držba počas vydržacej doby, ktorá je pri nehnuteľnostiach desať rokov. Vydržacia doba predstavuje časový úsek, počas ktorého musia byť zo strany oprávneného držiteľa splnené podmienky vydržania. Počas vydržacej doby, nesmú nastať také okolnosti, ktoré by u držiteľa vzbudili pochybnosti o oprávnenosti držby. Pretože takéto okolnosti prípade žalobcov nastali, je nutné konštatovať, že žalobcovia splnenie podmienok vydržania vlastníckeho práva nepreukázali. Možno ustáliť, že žalobcovia sa po nadobudnutí nehnuteľností na základe kúpnej zmluvy zo dňa 10. 06. 1998 chopili držby sporných nehnuteľností, pričom túto ich držbu možno po zavkladovaní ich vlastníckeho práva ku dňu 11.8.1998 považovať za dobromyseľnú, a teda oprávnenú. Táto oprávnená držba však netrvala zákonom stanovenú vydržačiu dobu, pretože najneskôr nadobudnutím právoplatnosti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 5Co/172/2006 236 zo dňa 27. 06. 2007 t. j. dňom 24. 08. 2007 došlo k prerušeniu jej plynutia. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s právnym názorom žalobcov, že vlastnícke právo k nehnuteľnostiam nadobudli vydržaním už ku dňu 11. 08. 1998, kedy bolo vydané rozhodnutie o povolení vkladu vlastníckeho práva na základe kúpnej zmluvy zo dňa 10. 06. 1998. Možno síce predpokladať a vychádzať zo skutočnosti, že predchádzajúci vlastníci nehnuteľností, a to tak manželia F., pred nimi manželia K., manželia L. a M. K. a pred ním aj pani B. B., boli v každom momente svojho vlastníctva dobromyseľní v tom, že im nehnuteľnosti patria. Oprávnenosť ich držby je však z hľadiska posúdenia splnenia podmienok vydržania vlastníckeho práva žalobcami irelevantná. Započítavať držbu predchádzajúcich vlastníkov nehnuteľností vrátane započítania doby oprávnenej držby pani B., čo je podľa žalobcov minimálne od 13. 05. 1984, je podľa názoru súdu prvej inštancie nesprávne. Hoci ustanovenie § 134 ods. 3 Občianskeho zákonníka umožňuje oprávnenému držiteľovi započítať do doby potrebnej pre vydržanie aj dobu, po ktorú mal vec oprávnenej držbe právny predchodca, predchádzajúcich vlastníkov nehnuteľnosti, ktorí vec oprávnene držali, pretože im svedčalo vlastnícke právo, ktoré neskôr kúpnu zmluvou previedli na žalovaného, však nie je možné považovať za „právnych predchodcov“ v zmysle ustanovenia § 134 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Vydržateľ totiž neodvodzuje svoje vlastnícke právo od vlastníckeho práva predchádzajúceho vlastníka, ale ku vlastníckemu právu dochádza priamo zo zákona. Takéto započítavanie držby predchádzajúcich držiteľov, ktorí nehnuteľnosti zmluvne prevádzali na ďalších následných držiteľov by viedlo k popretiu zmyslu a účelu inštitútu vydržania, ktorého cieľom je zosúladiť faktický a užívací stav. Pripustenie argumentácie v žalobcami naznačenom smere by podľa názoru súdu prvej inštancie viedlo k celkom absurdným situáciám, kedy by sa potvrdenia vlastníckeho práva na základe vydržania mohol domáhať prakticky každý vlastník, ktorému by bolo na základe kúpnej, darovacej, prípade inej scudzovacej zmluvy (prípadne aj na základe iného právneho titulu) predchádzajúcim vlastníkom majúcim vec v oprávnenej držbe, po zákonom stanovenú dobu, prevedené vlastnícke právo, a to prakticky hneď po povolení vkladu vlastníckeho práva v jeho prospech. Záver o možnosti započítavať žalobcom do vydržacej doby

aj dobu, po ktorú mali sporné nehnuteľnosti v držbe predchádzajúci vlastníci nehnuteľností, nevyplýva ani zo súdnych rozhodnutí, na ktoré žalobcovia poukazovali, a ktoré pojednávajú o oprávnenosti držby, existencii dobrej viery na strane vydržateľa a pod. Súd prvej inštancie preto uzavrel, že oprávnená držba žalobcov netrvala zákonom stanovenú dobu desať rokov, žalobcov preto nie je možné považovať za vlastníkov sporných nehnuteľností ani titulom vydržania.

1.9. Keďže žalobcom nesvedčí žiadny nadobúdaci titul, na základe ktorého by bolo možné vydať rozhodnutie o určení ich vlastníckeho práva, ich žalobu súd aj po opätovnom zvážení všetkých okolností zamietol.

1.10. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na ustanovenie § 255 ods. 1 CSP. Priznal nárok na náhradu trov konania žalovaným, ktorí boli v konaní úspešní, zatiaľ čo žalobcovia žiaden materiálne merateľný úspech nedosiahli. Dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodnili nepriznanie náhrady trov v konaní úspešným žalovaným, súd prvej inštancie nezistil. Za dôvody hodné osobitného zreteľa nie je možné považovať ani tie skutočnosti, na základe ktorých žalobcovia žiadali, aby súd po zohľadnení „výnimočných okolností prípadu“ či „nespravodlivosť a protiústavnosť predošlého rozhodovania“ ich žalobe vyhovel. Dôvody, pre ktoré nebolo možné žalobe žalobcov vyhovieť, súd v tomto odôvodnení podrobne uviedol. Žaloba žalobcov bola od začiatku nedôvodná a pokiaľ žalovaným súvislosti s týmto konaním vznikli trovy konania, bolo potrebné im ich náhradu proti žalobcom priznať.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadli odvolaním žalobcovia v prvom a v druhom rade. Dôvodili tým, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ CSP), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP).

2.1. Súdu prvej inštancie odvolatelia vytýkajú nedostatočné a nepresvedčivé odôvodnenie jeho záveru, že žalobcom nesvedčí žiadny nadobúdaci titul, na základe ktorého by bolo možné vydať rozhodnutie o určení ich vlastníckeho práva. Tento záver považujú za nesprávny, vychádzajúci z nesprávneho právneho posúdenia veci tým, že toto právne posúdenie je v odôvodnení rozsudku prezentované veľmi nepresvedčivo a vágne. Nedostatky takéhoto nepresvedčivého odôvodnenia súdu prvej inštancie zakladajú nepreskúmateľnosť samotného rozsudku, čo samo o sebe zakladá nezákonnosť rozsudku z dôvodu porušenia práva žalobcov na spravodlivý súdny proces.

2.2. Žalobcovia zastávajú názor, že im svedčí nadobúdaci titul vo forme vydržania vlastníckeho práva, nadobúdaci titul bol daný povolením vkladu vlastníckeho práva. Ďalej dôvodia, že súd prvej inštancie mohol a mal vziať do úvahy výnimočné okolnosti prípadu a osvojiť si tak ústavnoprávny rozmer vyjadrený v označených rozhodnutiach Ústavného súdu Slovenskej republiky a rozhodnúť so základným princípom a požiadavkou spravodlivého rozhodovania.

2.3. Súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil, že ku kvalifikovanej pochybnosti, ktorá mala narušiť dobromyseľnosť žalobcov v tom, že im sporné nehnuteľnosti patria, malo dôjsť dňom 24. 08. 2007. Toto hodnotenie súdu je nesprávne s poukazom na závery rozhodnutia NS SR sp.zn. 6Cdo 47/2012, podľa ktorého oprávnená držba trvala prinajmenšom po dobu, po ktorú boli žalobcovia vedení ako vlastníci sporných nehnuteľností v katastri nehnuteľností, čo bolo podstatne neskôr, ako 24. 08. 2007. Súd prvej inštancie neustálil moment, kedy v katastri nehnuteľností došlo k zápisu vlastníckeho práva v prospech právnych predchodcov žalovaných. Súd prvej inštancie mal preto pri aplikácii zákonnej prezumpcie oprávnenosti držby aj bez ďalšieho rozhodnúť tak, že boli splnené všetky atribúty pre vydržanie vlastníckeho práva, vrátane vydržacej doby, pretože nebol preukázaný opak.

2.4. Žalobcovia ďalej dôvodia, že vieru v to, že vlastnícke právo k nehnuteľnostiam im patrí, nikdy nestratili a to ani v dôsledku rozsudku KS NR sp.zn. 5Co 172/2006 zo dňa 27. 06. 2007 a to najmä z dôvodu existencie iných právnych názorov Najvyššieho súdu SR na otázku platnosti právnych úkonov z hľadiska technickej jednoty listiny, ktoré jednoznačne svedčili v ich prospech, v dôsledku čoho sa bránili podaním dovolania, o ktorom bolo rozhodnuté až dňa 16. 12. 2008, teda po uplynutí desať rokov, odkedy nadobudli nehnuteľnosti do vlastníctva. Aj po rozhodnutí odvolacieho súdu o neplatnosti kúpnej zmluvy žalobcovia vnímali obsiahnuté právne posúdenie kúpnej zmluvy ako extrémne formalistické a krajne nespravodlivé.

2.5. Ďalej odvolatelia namietajú, že súd prvej inštancie sa nevyporiadal s otázkou, či v dôsledku vydania Nálezu Ústavného súdu SR sp.zn. IV. ÚS 15/2014 zo dňa 28. 04. 2014 došlo k opätovnej obnove uplynutej vydržacej doby, tzn. bez prihliadnutia na jej prípadné spočívanie, resp.

so započítaním spočívanej doby do vydržacej doby žalobcov, hoci žalobcovia tento aspekt súdu dali výslovne do pozornosti.

2.6. Žalobcovia ďalej dôvodia, že nesprávne právne posúdenie zo strany súdu spočíva aj v nesprávnej interpretácii ustanovenia § 134 ods. 1, ods. 3 Občianskeho zákonníka, keď iba stroho konštatoval, že singulárnych právnych predchodcov žalobcov nemožno považovať za „právnych predchodcov“ v zmysle ustanovenia § 134 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Odôvodnenie rozsudku považujú za nedostatočné. V danom prípade boli žalobcovia, ako aj ich právni predchodcovia zároveň v právom postavení oprávnených držiteľov. Súd prvej inštancie zvolil nesprávny výklad ustanovenia § 134 ods. 1, ods. 3 Občianskeho zákonníka, ktorý protirečí tomu, čo je v slovách a vetách jasné a nepochybné, teda výklad, ktorý poškodzuje práva a legitímne očakávania žalobcov, najmä s poukazom na to, čo je obsahom predchádzajúcich nadobúdacích titulov singulárnych právnych predchodcov žalobcov. Pokiaľ si súd osvojil polemiku žalovaných vo vzťahu k vzniku údajných absurdných situácií, žalobcom, odvolatelia dodávajú, že aj žalovaní nadobudli nehnuteľnosti od svojho singulárneho právneho predchodcu, ktorý ich zase nadobudol od svojho singulárneho právneho predchodcu pani B. B.. Táto pani B. nehnuteľnosti nadobudla vydržaním, pričom svoj titul odvodzovala práve od opatrovateľskej zmluvy a darovania, teda práve od svojich singulárnych právnych predchodcov. Pokiaľ bolo na základe takýchto okolností možné zo strany štátneho orgánu konštatovať oprávnenosť držby a zo strany pani B. vydržať nehnuteľnosti, bolo by aj krajne nespravodlivé, aby v kontexte všetkých okolností ich prípadu, by žalobcovia nemohli nadobudnúť vlastnícke právo, taktiež so započítaním oprávnenej držby ich singulárnych právnych predchodcov, vrátane započítania doby oprávnenej držby od žalovaných až po pani B. (t.j. minimálne od 13.05.1984), s poukazom na ust. § 872 ods. 6 Občianskeho zákonníka, ktorý súd pri svojom rozhodovaní úplne opomenul aplikovať na skutkový stav zistený z listinných dôkazov file_0.jpg

file_1.wmf

jednotlivých nadobúdacích titulov singulárnych právnych predchodcov žalobcov. Za absurdnú preto žalobcovia považujú práve tú situáciu, v ktorej sa bez svojej viny ocitli (kúpnu cenu zaplatili), keď žalovaní ako právni nástupcovia manželov F. sa považujú za vlastníkov sporných nehnuteľností na základe rovnako zviazanej kúpnej zmluvy, ako tú, čo z rovnakých dôvodov považujú za absolútne neplatnú a navyše svoje vlastnícke právo ešte aj odvodzujú od singulárnych právnych predchodcov, ktorí za použitia ich právnej argumentácie vlastnícke právo k nehnuteľnostiam ani nenadobudli. Takýto postoj žalovaných, ako aj súdu k danej veci a k danej situácii žalobcovia považujú za nanajvýš nespravodlivý.

2.7. Z argumentácie žalobcov vyplýva, že súd prvej inštancie nesprávne interpretoval ustanovenia upravujúce inštitút vydržania, predovšetkým vo vzťahu plynutiu, spočívaniu a obnove vydržacej doby, predovšetkým ustanovenia § 129 ods. 1, § 130 ods. 1, § 132 ods. 1, § 134 ods. 1, ods. 4 Občianskeho zákonníka, pričom neaplikoval ustanovenia štvrtého dielu CSP, predovšetkým ustanovenia § 151 ods. 1 CSP v spojení s článkom 8 CSP, resp. nevyrovnal sa s dôsledkami nesplnenia dôkazného bremena zo strany žalovaných v kontexte prezumpcie trvania oprávnenej držby.

2.8. V danom prípade bolo na mieste, aby súd prvej inštancie interpretoval ustanovenia § 194 ods. 2 CSP a § 228 CSP a zásady z nich vyplývajúce aplikoval takým ústavne konformným spôsobom, ktorý za daných výnimočných okolností nepopiera princíp elementárnej spravodlivosti, a to nielen, ale aj s poukazom na závery Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 15/2014 v spojení s uznesením NS SR sp.zn. 3Cdo/198/2017. Keďže z odôvodnenia rozsudku nevyplýva, ako sa súd vysporiadal s právnymi aspektmi a otázkami pre jeho rozhodnutie podstatnými, ktoré žalobcovia uviedli a na ktoré poukázali, možno uzavrieť, že odôvodnenie nespĺňa požiadavky, ktoré sa

naň kladú v ustanovení § 220 ods. 2 CSP, a ktoré súčasne vyplývajú z ustálenej rozhodovacej činnosti najvyšších súdnych autorít, okrem iného napríklad z bodov body 20 až 23 odôvodnenia Uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 23. 02. 2022 sp.zn. 4Cdo/183/2020. Z tohto dôvodu bolo porušené právo žalobcov na spravodlivý súdny proces, čím je naplnený odvolací dôvod podľa S 365 ods. 1 písm. b/ CSP. 2.9. Odvolatelia tiež výtýkajú súdu prvej inštancie, že v dôsledku toho, že žalobcovia kúpnu cenu uhradili, nevysporiadal sa s právnym záverom vyplývajúcim z rozsudku NS SR sp.zn. 1VCdo/1/2024. Opomenul vziať na zreteľ, že žalobcovia sa nie z vlastnej viny dostali do situácie, že ako jediní sú v stave právnej neistoty už niekoľko rokov. Súd prvej inštancie nesprávne interpretoval ustanovenia § 194 ods. 2 CSP a § 228 CSP. Princíp elementárnej spravodlivosti podložený výnimočnými okolnosťami prípadu umožňoval súdu rozhodnúť v súlade so žalobným návrhom.

2.10. Navrhujú, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a sám vo veci rozhodol v súlade so žalobným návrhom.

3. Žalovaní v prvom a v druhom rade k odvolaniu žalobcov v prvom a v druhom rade v písomnom vyjadrení uviedli, že sa s názorom žalobcov nestotožňujú. Súd prvej inštancie sa opakovane zaoberal určením vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, pričom posudzoval kúpnu zmluvu, ktorú Krajský súd v Nitre určil za neplatnú. Proti rozsudku Krajského súdu Nitra sp.zn. 5Co/172/2006 bolo podané zo strany žalobcov dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd SR rozsudkom zo dňa 16. 12. 2008 sp.zn. 2Cdo/250/2007 tak, že dovolanie zamietol a stotožnil sa s názorom odvolacieho súdu o neplatnosti kúpnej zmluvy. Následne sa žalobcovia opätovne domáhali určenia vlastníckeho práva v konaní vedenom na Okresnom súde Nitra sp.zn. 19C/13/2021, v ktorom prvým rozsudkom zo dňa 16. 03. 2022 súd žalobu žalobcov zamietol, v dôsledku odvolania Krajský súd Nitra rozsudkom zo dňa 14. 12. 2022 sp.zn. 25Co/60/2022 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. V dôsledku podaného dovolania Najvyšší súd SR uznesením zo dňa 14. 08. 2024 sp.zn. 8Cdo/49/2023 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. Následne sa súd prvej inštancie opätovne zaoberal určením vlastníckeho práva, avšak z titulu vydržania, pričom opätovne žalobu žalobcov zamietol s tým, že žalobcom nesvedčí žiadny nadobúdaci titul, na základe ktorého by bolo možné vydať rozhodnutie o určení vlastníckeho práva.

3.1. Žalobcovia sa s názorom súdu prvej inštancie, že im nesvedčí žiadny nadobúdaci titul, nestotožnili a dôvodili, že súd mohol a mal vziať do úvahy výnimočné okolnosti prípadu. K tejto argumentácii žalovaní iba uvádzajú, že žalobcovia opätovne žiadajú, aby súd určil vlastnícke právo v ich prospech, pričom, ako nový, v poradí tretí nadobúdaci titul označujú rozhodnutie súdu, ktoré by zakladalo vlastnícke právo bez ohľadu na predchádzajúce rozhodnutia súdov o určení neplatnosti kúpnej zmluvy, resp. o nesplnení podmienok vydržania vlastníckeho práva.

3.2. V danom prípade sa súdy zaoberali posúdením, či je možné určiť vlastnícke právo z rôznych titulov, pričom kúpnu zmluvu určil súd ako neplatnú, teda na základe tohto titulu nebolo možné určiť vlastnícke právo žalobcov. Následne súd posudzoval ďalší právny titul, a to vydržanie, pričom súd v napadnutom rozsudku vyhodnotil, že neboli splnené podmienky vydržania. Aktuálne žalobcovia žiadajú, aby súd určil vlastnícke právo súdnym rozhodnutím. Pre takýto postup a rozhodnutie súdu nie je žiadny dôvod, a to ani s ohľadom na výnimočné okolnosti daného prípadu. Poukazujú tiež na to, že nie je možné, aby rôznym osobám, okrem, súčasne svedčali rôzne právne tituly vlastníckeho práva. Poukázali na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 22Cdo/382/2002.

3.3. K námietke žalobcov, že súd prvej inštancie nesprávne uzavrel, že oprávnená držba žalobcov netrvala desať rokov uviedli, že názor žalobcov nepovažujú za správny. Ku kvalifikovanej pochybnosti, ktorá mala narušiť dobromyseľnosť žalobcov, malo dôjsť dňom 24. 08. 2007, kedy nadobudol právoplatnosť rozsudok Krajského súdu Nitra sp.zn. 5Co/172/2006. Žalobcovia tvrdia, že ich oprávnená držba trvala prinajmenšom po dobu, po ktorú boli vedení ako vlastníci sporných nehnuteľností v katastri nehnuteľností. Ani s týmto tvrdením sa žalovaní nestotožnili. Zmenou právneho stavu, t.j. najneskôr právoplatnosťou rozsudku KS Nitra sp.zn. 5Co/172/2006 došlo u žalobcov ku kvalifikovanej pochybnosti o ich dobromyseľnej držbe. Žalovaní však poukazujú na skutočnosť že pochybnosti žalobcovia už mali skôr, a to na základe doručenia výzvy na zaplatenie, neskôr odstúpenia od kúpnej zmluvy, začatím súdneho konania, teda doručením žaloby, z ktorej museli zistiť, že vlastníckom nehnuteľností sú žalovaní

3.4. K námietke žalobcov, že súd prvej inštancie nesprávne ustálil moment spočívania vydržacej doby u žalobcov na dátum 24. 08. 2007 z dôvodu, že rozsudok KS Nitra sp.zn. 5Co/172/2006 nebol spôsobilý na zápis v katastri nehnuteľností a nezaložil pochybnosti o ich vlastníckom práve, iba uviedli, že subjektívne presvedčenie o existencii vlastníckeho práva z nevlastníka veci, nerobí vlastníka veci, podstatné je objektívne hodnotenie, či sú splnené podmienky pre nadobudnutie vlastníckeho práva.

3.5. K námietke žalobcov, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s právnym názorom vyjadreným v rozsudku NS SR sp.zn. 1VCdo/1/2024 poukázali na to, že súd prvej inštancie nerozhodol v rozpore s týmto rozsudkom NS SR, ale práve naopak, konal v súlade s jeho právnym názorom, keďže z dôvodu neplatnosti kúpnej zmluvy bola založená držba nehnuteľnosti. Súd prvej inštancie posudzoval dodržanie podmienok pre vydržanie vlastníckeho práva, v rámci ktorej sa zaoberal dobromyseľnosťou držby, pričom uvádza dôvody, pre ktoré považuje žalobcov za nedobromyseľných držiteľov. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobcovia nespĺnili ani ďalšiu podmienku pre vydržanie vlastníckeho práva, keďže oprávnená držba žalobcov netrvala desať rokov.

3.6. K ďalšej námietke žalobcov, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s otázkou, či v dôsledku Nálezu Ústavného súdu SR sp.zn. IV. ÚS 15/2014 došlo k opätovnej obnove uplynutej vydržacej doby iba dodal, že súd prvej inštancie sa touto námietkou zaoberal v napadnutom rozsudku v bode 65., keď konštatoval, že otázka neplatnosti kúpnej zmluvy bola posúdená a vyriešená, súd preto neposudzoval túto zmluvu opätovne, ale vychádzal z výsledku konania o neplatnosti kúpnej zmluvy.

Dôvodil tiež, že proti rozsudku KS Nitra sp.zn. 5Co/172/2006 nebola podaná ústavná sťažnosť. Dodal, že na závery nálezu ústavného súdu sp.zn. IV. ÚS 15/2014 sú súdy povinné prihliadať pri rozhodovaní, avšak tento nález nie je spôsobilý vyvolať stav, aby sa právoplatne skončená vec opätovne prejednávala s možnosťou aplikovať novšiu judikatúru.

3.7. K námietke žalobcov, že súd nesprávne interpretoval ustanovenie § 134 ods. 1, ods. 3 Občianskeho zákonníka, keď iba stroho konštatoval, že singulárnych právnych predchodcov nemožno považovať za právnych predchodcov v zmysle ustanovenia § 134 ods. 3 Občianskeho zákonníka, žalovaní uvádzajú, že ide o čisto subjektívne hodnotenie zo strany žalobcov. Súd prvej inštancie sa dostatočne s touto námietkou vypořiadal. Súd prvej inštancie sa vysporiadal s dôvodmi, pre ktoré nezapočítal oprávnenú držbu predchádzajúcich vlastníkov na vydržaciú dobu žalovaných, keďže žalovaní si svoje vlastnícke právo neodvodzujú od predchádzajúcich vlastníkov, ale na základe splnenia zákonných predpokladov vydržania podľa ustanovenia § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

3.8. K námietke žalobcov, že súd mal aplikovať princíp elementárnej spravodlivosti iba uviedli, že kúpna zmluva ako prvotný nadobúdaci titul bola právoplatným rozsudkom súdu uznaná za neplatnú a toto určenie je smerodajné pre všetky ďalšie konania. Ani zo zrušujúceho rozhodnutia najvyššieho súdu nevyplýva názor, že by tu bol dôvod na prelomenie zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 194 ods. 2 a § 228 CSP, t.j. ani najvyšší súd nevidel dôvod na to, aby sa súd opätovne zaoberal určením neplatnosti kúpnej zmluvy, ale uviedol, že je potrebné zaoberať sa možnosťou vydržania vlastníckeho práva. Taktiež vydanie rozhodnutia tak, ako to žiadajú žalobcovia, nie je možné odôvodniť I. 2 ods. 2 a čl. 3 CSP, nakoľko takéto rozhodnutie by bolo v rozpore s ustanoveniami procesného konania a došlo by tak k výraznému odklonu od účelu a zmyslu CSP.

3.9. Žalovaní dospeli k záveru že odvolanie žalobcov je účelovým konaním, nakoľko kúpna zmluva už bola súdnym nerozhodnutím určená za neplatnú, žalobcovia nepreukázali splnenie zákonných podmienok vydržania, na základe čoho by im svedčil tento titul vlastníckeho práva, nepreukázali, že boli dobromyseľní držitelia počas celej desaťročnej vydržacej doby. Ich žiadosť, aby súd svojim rozhodnutím založil ich vlastnícke právo z dôvodu, že takéto usporiadanie by považovali za spravodlivé, žalovaní nepovažujú za dôvodnú a správnu, nakoľko by to zakladalo nezákonnosť, nespravodlivosť a bolo v rozpore s právnym poriadkom.

3.10. Navrhujú odvolanie žalobcov zamietnuť a priznať žalovaným náhradu trov konania.

4. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku, zákon číslo 160/2015 Z.z., ďalej len „CSP“), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané a v zákonom stanovenej lehote (§ 359, § 362 ods. 1 CSP) a zistení, že odvolanie spíňa náležitosti § 363 a nasl. CSP, preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 ods. 1 CSP, § 380 ods. 1 CSP), skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania, s verejným vyhlásením rozsudku (§ 385 ods. 1, § 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov v prvom a v druhom rade nie je dôvodné. Súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a vec správne posúdil po právnej stránke, preto odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

5. Predmetom konania v danej veci bola žaloba žalobcov v prvom a v druhom rade, ktorou sa domáhali určenia, že sú bezpodielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností nachádzajúcich sa v obci Nitra, kat. úz. F., ktoré sú zapísané na LV č. XXXX ako parcely registra „C“ nasledovne: parcela č. 266/10 - orná pôda o výmere 360 m², parcela č. 266/66 - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 296 m², parcela č. 266/69 - orná pôda o výmere 53 m², parcela č. 266/70 - orná pôda o výmere 893 m², parcela č. 266/71 - orná pôda o výmere 109 m², a to v podiele 1/1 a na LV č. XXXX ako parcela registra „C“ s parcelným č. 266/2 - orná pôda vo výmere 3228 m², a to v podiele 3/42 k celku a to titulom kúpy na základe kúpnej zmluvy zo dňa 10. 06. 1998 (podpis predávajúcich osvedčený dňa 15. 06. 1998) uzavretej medzi I. B. F. a A. F., ako predávajúcimi a žalobcami ako kupujúcimi, na základe ktorej predávajúci previedli svoje vlastnícke právo k nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v kat. úz. F., evidovanej na LV č. XXXX ako parcela reg. „C“ č. 266/10 orná pôda vo výmere 1711 m² a tiež k nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v kat. úz. F., evidovanej na LV č. XXXX ako parcela č. 266/2 orná pôda vo výmere 3228 m², v podiele 3/42. Právoplatným rozsudkom súdu (OS Nitra sp.zn. 10C/77/2004 v spojení s rozsudkom KS sp.zn. 5Co/172/2006, zamietnuté dovolanie v tejto veci sp.zn. 2Cdo/250/2007) bola určená neplatnosť kúpnej zmluvy zo dňa 10. 06. 1998, na základe ktorej mali žalobcovia v prvom a v druhom rade nadobudnúť vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam.

5.1. Súd prvej inštancie prvým rozsudkom žalobu žalobcov v prvom a v druhom rade zamietol z dôvodu, že právoplatným rozsudkom súdu bola určená neplatnosť predmetnej kúpnej zmluvy, na základe ktorej

žalobcovia mali nadobudnúť vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam. Rozsudok súdu prvej inštancie napadli odvolaním žalovaní v prvom a v druhom rade namietajúc, že nálezom Ústavného súdu SR sp.zn. IV. ÚS 15/2014 zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave v obdobnej veci a prijal záver, že je nevyhnutné, aby o neplatnosti právneho úkonu nerozhodovali okolnosti, ktoré zákon neuvádza ako dôvody neplatnosti, čím došlo k zmene súdnej praxe v rozhodovaní o platnosti kúpnej zmluvy, pre ktorú stanovisko Najvyššieho súdu SR sp.zn. Cpj 33/2001 vyžadovalo technickú jednotu listiny už pred jej podpísaním. Odvolatelia sa dožadujú rozhodnutia v danej veci v zmysle tohto nálezu ústavného súdu. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací, rozsudkom zo dňa 14. decembra 2022 sp.zn. 25Co/60/2022 rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

5.2. V dôsledku podaného dovolania žalobcami Najvyšší súd SR uznesením zo dňa 14. augusta 2024 č.k. 8Cdo/49/2023 zrušil rozsudok Krajského súdu v Nitre sp.zn. 25Co/60/2022 a rozsudok Okresného súdu v Nitre sp.zn. 19C/13/2021 a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Dôvodil tým, že súdy sa nezaoberali námietkou a tvrdením žalobcov, prednesenými už v priebehu konania na súde prvej inštancie, že vlastnícke právo nadobudli vydržaním. Z dôvodu nerešpektovania pravidla riadneho odôvodnenia došlo k procesnej vade, preto je potrebné sa s touto otázkou vypoariadať v ďalšom konaní.

5.3. Následne, po doplnení dokazovania, súd prvej inštancie rozhodol v poradí druhým rozsudkom dňa 20. februára 2025 tak, že žalobu žalobcov opätovne zamietol. Dôvodil predovšetkým tým, že o neplatnosti kúpnej zmluvy bolo právoplatne rozhodnuté, ktoré rozhodnutie je smerodajné aj pre ďalšie konania v danej veci. Zaoberal sa podrobne tiež splnením podmienok vydržania vlastníckeho práva žalobcov, pričom dospel k záveru, že žalobcovia nespĺnili ani podmienku dobromyseľnosti a tiež ani podmienku dodržania desaťročnej premičacej doby.

5.4. Žalobcovia sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie nestotožnili a napadli ho odvolaním. Namietajú predovšetkým, že súd prvej inštancie nesprávne interpretoval ustanovenie § 134 Občianskeho zákonníka, nestotožnili sa s jeho názorom, že nespĺnili podmienky vydržania, s tým, že súd nezapočítal vlastnícke právo právnych predchodcov v ich vydržaciú dobu, že súd nezohľadnil výnimočnosť daného prípadu a nevydal rozhodnutie, ktorým by uznal ich vlastnícke právo k daným nehnuteľnostiam, na základe ktorého by bolo možné zapísať ich vlastníctvo v katastri nehnuteľností. Žiadajú zmeniť napadnutý rozsudok a rozhodnúť na základe žaloby v ich prospech.

5.5. Žalovaní v podanom vyjadrení k odvolaniu žalobcov sa podrobne vyjadrili k ich námietkami uvedených v podanom odvolaní, nestotožnili sa s týmito tvrdeniami a námietkami a navrhujú odvolanie zamietnuť.

6. Odvolatelia v podanom odvolaní namietajú nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku v dôsledku nedostatočného odôvodnenia a nedania odpovede na ich argumenty.

6.1. Odvolací súd, predtým ako preskúmal napadnutý rozsudok, skúmal, či súd prvej inštancie nezaťažil konanie vadou konania, namietanou žalobcami, spočívajúcou v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a nevyporiadaní s ich argumentami.

6.2. Žalobcovia v podanom odvolaní namietali nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku, dôvodiac jeho nedostatočným odôvodnením, v čom vidí procesnú vadu konania v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ CSP. Odvolací súd poukazuje na stálu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v danom prípade konkrétne na rozhodnutie sp.zn. 3Cdo 118/2016, v ktorom dovolací súd uviedol, že: „nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola už dávnejšou judikatúrou najvyššieho súdu (R 111/1998) považovaná za procesnú vadu („inú vadu konania“), nezakladajúcu prípustnosť dovolania. Správnosť takého nazerania na právne dôsledky nepreskúmateľnosti potvrdili viaceré rozhodnutia ústavného súdu o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998 (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015 a III. ÚS 288/2015). Ústavný súd v náleze z 30. januára 2013 sp. zn. III. ÚS 551/2012 konštatoval, že „sa väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 O.s.p., ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ OSP.“. Obdobne argumentoval ústavný súd v uznesení zo 14. januára 2015 sp. zn. III. ÚS 1/2015 a tiež v uznesení z 26. augusta 2015 sp. zn. I. ÚS 364/2015. Na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ OSP. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ OSP“. Toto stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016.

6.3. Odvolací súd v tejto súvislosti poznamenáva, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajinú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri *Sutyazhnik proti Rusku*, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (*Ryabykh proti Rusku*, rozsudok z roku 2003).“

6.4. Uvedené stanovisko sa vzťahuje aj vady konania pred súdom prvej inštancie, na ktoré odvolací súd musí prihliadať aj bez návrhu. Civilný sporový poriadok, upravuje odvolací dôvod, odňatie možnosti konať pred súdom v ustanovení § 365 ods.1 písm. b/ CSP, a po jeho zistení umožňuje odvolaciemu súdu podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP napadnuté rozhodnutie zrušiť. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku v danej veci však nezistil žalobcami namietanú vadu konania, pretože rozhodnutie súdu prvej inštancie obsahuje náležitosti § 220 ods. 2 CSP, obsahuje dôvody a úvahy, na základe ktorých v danej veci rozhodol. Súd prvej inštancie sa v napadnutom rozsudku podrobne zaoberal všetkými podstatnými okolnosťami a skutočnosťami potrebnými pre rozhodnutie v danej veci, podrobne rozviedol nespĺnenie podmienok pre vydržanie vlastníckeho práva zo strany žalobcov, zaoberal sa ich námietkami a tiež argumentami prednesenými v priebehu konania na súde prvej inštancie. Námietku žalobcov, týkajúcu sa nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia a následného odňatia práva na spravodlivý proces, vyhodnotil ako účelovú a neopodstatnenú.

7. Podľa § 387 ods.1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania, ktoré mu predchádzalo, odvolania žalobcov, súc viazaný dôvodmi podaného odvolania, dospel k záveru, že v danej veci súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie, jednotlivé dôkazy vyhodnotil a na ich závere vec aj správne právne posúdil. Následne vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom, s ktorým sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil a preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Zároveň odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie podľa § 220 CSP rozsudok aj v dostatočnej miere a správne tak po právnej, ako aj skutkovej stránke odôvodnil, s ktorým odôvodnením sa v plnom rozsahu stotožnil a preto na správnosť týchto dôvodov ďalej, podľa § 387 ods. 2 CSP, iba poukazuje. Odvolací súd iba poznamenáva, že je potrebné mať na zreteli, že konanie pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak preto následne odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

9. Ustanovením § 387 CSP je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvej inštancie, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvej inštancie, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvej inštancie. Odvolací súd musí odpovedať na podstatné a právne dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody.

10. Odvolací súd, stotožniac sa tak s výrokom napadnutého rozsudku, ako aj v dostatočnej miere jeho odôvodnením, viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania, iba na zdôraznenie správnosti iba dodáva, že je nesporné, že v danom prípade sa žalobcovia domáhajú určovacou žalobou určenia ich vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam. Odvolací súd považuje za prvoradé a nanajvyš nevyhnutné poukázať na skutočnosť, že v danom prípade bola právoplatným a vykonateľným

rozsudkom súdu (OS Nitra sp.zn. 10C/77/2004 v spojení s rozsudkom KS Nitra sp.zn. 5Co/172/2006, navyše zamietnutým dovolaním NS SR sp.zn. 2Cdo/250/2007), určená kúpna zmluva zo dňa 10. 06. 1998, na základe ktorej si žalovaní v prvom a v druhom rade odvodzujú vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam, za neplatný právny úkon. Dôvodom určenia neplatnosti tejto kúpnej zmluvy bola skutočnosť, že zmluva netvorila technickú jednotu, t.j. nebola na jednej listine a nebola pevne, bez možnosti rozviazania, zviazaná a to s poukazom na stanovisko NS SR sp.zn. Cpj 33/2001. Na tejto skutočnosti nemôže nič zmeniť ani okolnosť, že nálezom Ústavného súdu SR sp.zn. IV. ÚS 15/2014 v inej veci (Krajského súdu Bratislava, iných účastníkov konania), bolo toto stanovisko najvyššieho súdu zmenené s tým, že je nevyhnutné, aby o neplatnosti právneho úkonu nerozhodovali okolnosti, ktoré zákon neuvádza ako dôvody neplatnosti a rozsudok Krajského súdu v Bratislave bol týmto nálezom zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Navyše odvolací súd dodáva, že žalobcovi napadli rozsudok KS Nitra sp.zn. 5Co/172/2006 dovolaním na Najvyššom súde SR, ktorý rozsudkom zo dňa 16. decembra 2008 sp.zn. 2Cdo/250/2007 dovolanie žalovaných (teraz žalobcov) zamietol, pričom zdieľal právny názor a stotožnil sa so záverom uvedeným v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu. Ďalej odvolací súd poukazuje tiež na skutočnosť, že najvyšší súd ani v uznesení zo dňa 14. 08. 2024 sp. zn. 8Cdo/49/2023 nespochybnil záver o neplatnosti kúpnej zmluvy.

10.1. V predmetnej veci však bolo právoplatnými rozhodnutiami všetkých stupňov súdov (od okresného až po najvyšší) právoplatne rozhodnuté o neplatnosti kúpnej zmluvy. Toto rozhodnutie by mohlo byť zmenené iba v riadnom opravnom, resp. mimoriadnom opravnom konaní, či v konaní pred ústavným súdom. Žalobcovia ústavnú sťažnosť nepodali. Žiadne takéto zrušujúce rozhodnutie v danej veci však neexistuje. Z uvedeného dôvodu je preto potrebné nevyhnutne a bez akýchkoľvek pochybností vychádzať z právoplatných a vykonateľných rozhodnutí súdov.

10.2. Je nesporné, že v konaní o určení vlastníckeho práva sa ako predbežná otázka musí riešiť otázka platnosti, resp. neplatnosti titulu, od ktorého sa odvodzuje nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. V danom prípade to bola kúpna zmluva zo dňa 10. 06. 1998. Keďže právoplatným a vykonateľným rozhodnutím súdu už bola táto otázka vyriešená, súd prvej inštancie a ani odvolací súd sa už ďalej touto otázkou (platnosti, resp. neplatnosti kúpnej zmluvy) zaoberať nemohol. A to predovšetkým s poukazom na ustanovenie § 194 a § 228 CSP tak, ako to už citoval súd prvej inštancie a odvolací súd sa s týmto záverom v plnom rozsahu stotožnil.

10.3. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje (zhodne so súdom prvej inštancie) na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Cdo/44/2010 zo dňa 31. 01. 2012, uverejnené v Zbierke stanovísk NS a súdov SR 3/2013 pod č. 40, podľa ktorého: „Pokiaľ už bola v občianskoprávnom konaní právoplatne vyriešená určitá otázka hmotnoprávneho vzťahu účastníkov, je súd v inom konaní, v ktorom má tú istú otázku posúdiť ako prejudiciálnu, viazaný jej skorším posúdením“. Tento, súdnou praxou aplikovateľný právny záver, je podporený aj rozhodnutiami Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 349/2009, I. ÚS 170/2015. Aj v zmysle týchto rozhodnutí, vzhľadom na skutočnosť, že otázka neplatnosti kúpnej zmluvy zo dňa 10. 06. 1998 bola už právoplatne vyriešená v inom občianskoprávnom konaní (OS Nitra sp.zn. 10C/77/2004 v spojení s rozhodnutím odvolacieho aj dovolacieho súdu), bol ňou súd prvej inštancie a v konečnom dôsledku aj odvolací súd, viazaný.

10.4. Z uvedených dôvodov potom vyplýva jednoznačný záver, že tak súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd nemal inú možnosť, ako žalobu žalobcov o určenie vlastníckeho práva, ako nedôvodnú zamietnuť, nakoľko titul, z ktorého žalobcovia odvodzovali svoje vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam, bol právoplatným rozsudkom súdu určený ako neplatný právny úkon. Na základe neplatného právneho úkonu nie je možné nadobudnúť platne vlastnícke právo k nehnuteľnostiam.

10.5. V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti aj ustanovenie § 193 CSP, podľa ktorého je súd viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnutelný podľa osobitného predpisu a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti. Nález Ústavného súdu, na ktorý sa odvolatelia v danej veci odvolávajú, bol prijatý v konkrétnej, určitej veci, nie je zovšeobecňujúcim stanoviskom, aj keď na jeho závery by sa malo pri rozhodovaní prihliadať, avšak nie je možné v intenciách jeho záverov meniť právoplatne skončené rozhodnutia. Je však potrebné opätovne zdôrazniť, že toto rozhodnutie ústavného súdu nebolo prijaté v danej, odvolacím súdom, prejednávanej veci, preto nie je možné neakceptovať ustanovenie § 194 a § 228 CSP. Iný záver súdu by musel byť v prípade, ak by aj v danej veci bolo nálezom, resp. rozhodnutím ústavného súdu zrušené rozhodnutie najvyššieho súdu, prípadne odvolacieho súdu a tieto súdy by museli opätovne konať v danej veci.

11. Súd prvej inštancie sa v intenciách záverov zrušujúceho uznesenia najvyššieho súdu (8Cdo/49/2023) zaoberal otázkou, či žalobcovia splnili podmienky vydržania uvedené v ustanovení § 134 Občianskeho zákonníka. Po doplnení dokazovania, ako aj po dôslednom a dôkladnom vyhodnotení všetkých dôkazov dospel k záveru, že zo strany žalobcov podmienky, ktoré sú zákonom určené pre vydržanie vlastníckeho práva, splnené neboli. Odvolací súd poukazuje a stotožňuje sa s podrobným a dôslednými odôvodnením napadnutého rozsudku v tejto časti.

11.1. Dodáva iba, že ustanovenie § 134 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka upravuje vydržanie ako osobitný originárny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva. Ide o nadobudnutie vlastníckeho práva na základe inej skutočnosti ustanovenej zákonom. Vydržateľ totiž neodvodzuje svoje vlastnícke právo od svojho predchodcu a nedopadá na neho uplatňovanie zásady „nemo plus iuris ad alium transferre potest, quam ipse habet“ (nikto nemôže previesť na iného viac práv, ako sám má). Vydržanie vlastníckeho práva je jeho nadobudnutie v dôsledku kvalifikovanej držby veci vykonávanej po zákonom stanovenú dobu. Funkciou vydržania je umožniť nadobudnutie vlastníctva držiteľovi, ktorý vec dlhodobo ovláda v dobrej viere, že je jej vlastníkom, pričom táto dobrá viera (dobromyseľnosť) je podľa platnej úpravy daná „so zreteľom na všetky okolnosti“. Vydržanie tak hojí najmä vady alebo nedostatok nadobúdacieho titulu. V prípade, že zmluva je neplatná pre vadu, o ktorej nemohol nadobúdateľ pri zachovaní obvyklej opatrnosti vedieť, alebo ak tu výnimočne titul vôbec nie je a nadobúdateľ je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že tu titul je, stane sa nadobúdateľ veci jej oprávneným držiteľom a pri splnení ďalších podmienok ju vydrží. Účelom vydržania je uviesť do súladu dlhodobý faktický stav so stavom právnym. Podmienky vydržania stanovuje Občiansky zákonník v ust. § 134. Tieto sa týkajú predmetu vydržania, subjektu vydržania, oprávnenej držby a vydržacej doby, pričom musia byť splnené kumulatívne po celý čas plynutia vydržacej doby.

12. Dobrá viera (ako prvý predpoklad oprávnenej držby) je presvedčením nadobúdateľa, že nekoná bezprávne, keď si prisvojuje určitú vec. Iba samotná detencia k vydržaniu nestačí. Okolnosti, ktoré svedčia záveru o existencii dobrej viery sú okolnosti týkajúce sa aj právneho dôvodu nadobudnutia (právneho titulu), teda okolnosti svedčiace o poctivosti tohto nadobúdacieho titulu. Posúdenie toho, či držiteľ je so zreteľom na všetky okolnosti v dobrej viere, že mu vec patrí, je nutné posudzovať nielen zo subjektívnych predstáv držiteľa, ale i z objektívnych hľadísk viažucich sa k právnemu dôvodu (právemu titulu), z ktorého sa odvodzuje vznik práva. Pri skúmaní existencie dobrej viery treba preto zohľadniť konkrétne právne, ale aj skutkové okolnosti prípadu spojené s prevodom nehnuteľnosti - viažuce sa k nadobúdaciemu titulu. Treba pritom vziať do úvahy, či držiteľ pri bežnej opatrnosti, ktorú možno vzhľadom na okolnosti a povahu prejednávanej veci po každom vyžadovať, nemal po vydržaciu dobu dôvodné pochybnosti o tom, že mu vec alebo právo patrí (rozhodnutie NS SR sp.zn. 4Cdo/188/2020).

12.1. V tejto súvislosti odvolací súd dodáva, že v danej veci nie je možné aplikovať závery rozhodnutia Veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1VCdo/1/2024, podľa ktorého: „Právny titul je len jedným z dôkazov preukazujúcich dobromyseľnosť držiteľa a oprávnenosť držby, preto jeho nedostatok pre účely vydržania sám o sebe nemôže zapríčiniť neoprávnenosť držby. Rozhodujúcim vždy bude, či držiteľ konal poctivo, teda napr. či za držanú vec zaplatil dohodnutú sumu, prípadne poskytol iné dohodnuté plnenie alebo preukázateľne išlo o dar ako bezodplatné plnenie“. Vzhľadom k tomu, že žalobcovia museli mať od roku 2004 (doručením odstúpenia od zmluvy, resp. od roku 2007 rozsudok KS Nitra 5Co/172/2006 o určení neplatnosti kúpnej zmluvy) pochybnosti o oprávnenosti ich vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam, t.j. v držbe boli preukázateľne rušení, nie je možné konštatovať, že boli po celú vydržaciu dobu dobromyseľní. Aj v prípade, ak by žalobcovia nemali právny titul na nadobudnutie vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam, museli by preukázať, že po celú vydržaciu dobu boli dobromyseľní, neboli nikým a ničím v užívaní nehnuteľnosti rušení. Túto skutočnosť však nepreukázali.

12.2. Druhým predpokladom pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním je, že dobromyseľný držiteľ musí vec mať v oprávnenej držbe po dobu najmenej desať rokov.

12.3. Súd prvej inštancie správne skúmal splnenie týchto podmienok aj s poukazom na tvrdenie žalobcov, že vlastnícke právo vydržaním nadobudli, keďže boli dobromyseľní v tom, že im nehnuteľnosť patrí a tiež, že je potrebné do vydržacej doby započítať vlastnícke právo ich právnych predchodcov. S týmito tvrdeniami sa podrobne vypořiadal v napadnutom rozsudku, konkrétne v bodoch 61 a nasledujúce.

12.4. Odvolací súd k tvrdeniu žalobcov, že boli dobromyseľní v užívaní nehnuteľnosti v tom, že im táto vlastnícky patrí po dobu najmenej desať rokov, do ktorej doby je potrebné započítať aj dobu, po ktorú predmetnú nehnuteľnosť vlastnili právni predchodcovia, iba dodáva:

13. V prvom rade odvolací súd je toho názoru, že žalobcovia, ktorí sa ujali držby predmetných nehnuteľností na základe kúpnej zmluvy zo dňa 10. 06. 1998 nespĺnili podmienku dobromyseľnosti po dobu najmenej desať rokov. Už na základe odstúpenia od zmluvy zo strany predávajúcich (manželov F., právnych predchodcov žalovaných), preukázateľne doručeného žalobcom dňa 07. 01. 2004, museli žalobcovia nadobudnúť pochybnosť o oprávnenosti ich vlastníckeho práva. Následne začatím konania o neplatnosť kúpnej zmluvy na Okresnom súde Nitra dňa 31. 08. 2004 sp.zn. 10C/77/2004, a tiež rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp.zn.5Co/172/2006 zo dňa 27. 06. 2007, ktorým bola právoplatne určená kúpna zmluva za neplatnú, si už žalobcovia museli byť vedomí skutočnosti, že predmetné nehnuteľnosti im vlastnícky nepatria. Je bezpredmetné, že samotní žalobcovia sa stále domnievali a boli subjektívne presvedčení, že im nehnuteľnosti aj po týchto rozhodnutiach patria, keď jednak ich dobromyseľná držba a aj ich vlastnícke právo bolo spochybnené. Prvá podmienka (dobromyseľnosť) vydržania splnená zo strany žalobcov nebola.

13.1. Súd prvej inštancie sa správne vyporiadal aj s druhou podmienkou nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním, a to s podmienkou desaťročnej vydržacej doby. Žalobcovia žiadali, aby do desaťročnej vydržacej doby bola započítaná aj doba, po ktorú právni predchodcovia predmetné nehnuteľnosti mali v držbe. Súd prvej inštancie sa s touto argumentáciou podrobne vyporiadal v bode 69. napadnutého rozsudku. Dospel k záveru, že započítať držbu predchádzajúcich vlastníkov, ktorými boli manželia F. (od ktorých žalobcovia nehnuteľnosť odkúpili), pred nimi manželia K., manželia L. a M. K., pred ním B. B., t.j. minimálne od 13. 05. 1984, nie je možné. Ustanovenie § 134 ods. 3 Občianskeho zákonníka umožňuje oprávnenému držiteľovi započítať do doby potrebnej pre vydržanie aj dobu, po ktorú mal vec v oprávnenej držbe právny predchodca. V danej veci však predchádzajúcich vlastníkov nehnuteľnosti, ktorí nehnuteľnosť previedli (neplatnou kúpnu zmluvou) na žalobcov, nie je možné považovať za „právnych predchodcov“ tak, ako to má na mysli ustanovenie § 134 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Z tohto ustanovenia vyplýva, že do doby podľa odseku 1 sa započíta aj doba, po ktorú mal vec v oprávnenej držbe právny predchodca. Z komentára k tomuto ustanoveniu je zrejmé, že oprávnená držba musí existovať počas celej dĺžky vydržacej doby. Vydržacia doba začína plynúť uchopením veci do oprávnenej držby a počas plynutia vydržacej doby musí byť oprávnená držba nepretržitá. Oprávnený držiteľ si však do plynutia vydržacej doby môže započítať vydržaciú dobu svojho právneho predchodcu alebo predchodcov. V danej veci však toto ustanovenie nie je možné aplikovať, nakoľko predchádzajúci vlastníci spornej nehnuteľnosti nie sú právni predchodcovia žalobcov v pravom slova zmysle. Žalobcovia sa mali ujať držby na základe kúpnej zmluvy od manželov F., t.j. titulom držby mala byť kúpna zmluva a vydržaciú dobu je potrebné počítať od uzavretia tejto (neplatnej) kúpnej zmluvy, t.j. od 10. 06. 1998, nakoľko vtedy sa žalobcovia ujali držby a do vydržacej doby nie je možné započítať vlastnícke právo a držbu predchádzajúcich vlastníkov, nakoľko nejde o právnych predchodcov žalobcov v zmysle tohto ustanovenia. Žalobcovia boli prvýkrát rušení v dobromyseľnosti v roku 2004 doručením odstúpenia od zmluvy, následne rozhodnutím KS Nitra v roku 2007 o určení neplatnosti kúpnej zmluvy. Z uvedených skutočností vyplýva, že žalobcovia zákonnú desaťročnú vydržaciú lehotu, po ktorú museli mať predmetné nehnuteľnosti v držbe a museli byť dobromyseľní v tom, že im nehnuteľnosť vlastnícky patrí, nespĺnili. V priebehu vydržacej lehoty boli rušení a vznikli oprávnené pochybnosti o ich dobromyseľnosti.

14. Vzhľadom na to, že tak súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd dospel k jednoznačnému záveru, že žalobcovia nespĺnili podmienky pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním, nebolo možné ich žalobe vyhovieť a preto napadnutý zamietajúci rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

15. Ustanovenie § 387 ods. 3 CSP ukladá odvolaciemu súdu vysporiadať sa s podstatnými námietkami odvolateľa, uvedenými v podanom odvolaní.

15.1. Žalobcovia v podanom odvolaní dôvodja, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcom, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP).

15.1.1. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočnila jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces), je daný vtedy, ak je na strane súdu taký závažný procesný postup, ktorým sa

strane znemožní realizácia tých jej procesných práv, ktoré jej Civilný sporový poriadok priznáva, a to v takej miere, že dôjde k porušeniu práva na spravodlivý proces. Základné právo na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom stanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Článok 48 ods. 2 Ústavy SR zakotvuje právo každého, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému prístup k súdu a tomu zodpovedajúcu povinnosť súdu vo veci konať. Ak fyzická, či právnická osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej musí umožniť stať sa stranou sporu so všetkými tomu zodpovedajúcimi právami, ale aj povinnosťami, ktoré z jej postavenia v konaní (žalobca, či žalovaný) vyplývajú. (Nález Ústavného súdu II.ÚS 14/2001, II.ÚS 132/02, III.ÚS 171/2006). Podľa článku 6/ CSP ods. 1 strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možnosti uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem prípadu, ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu. Ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) opakovane poukazuje na tzv. princíp rovnosti zbraní (spravodlivé súdne konania), t.j. aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej pozície ako protistranu. Spravodlivé súdne konanie zahŕňa aj možnosť procesných strán predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby v konaní uspeli, právo vyjadriť sa k predloženým dôkazom a právo zúčastniť sa pojednávania a ako opakovane judikoval Ústavný súd SR, že súčasťou základného práva na spravodlivý proces je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré dáva zrozumiteľne odpoveď na všetky skutkové a právne otázky súvisiace s predmetom sporu.

15.1.2. Porušenie práva na spravodlivý proces žalobcovia vidia predovšetkým v nesprávnom závere súdu prvej inštancie, na základe ktorého zamietol ich žalobu z dôvodu, že žalobcom nesvedčí žiadny nadobúdaci titul, na základe ktorého by bolo možné vydať rozhodnutie o určení ich vlastníckeho práva. Tento záver vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci s tým, že toto právne posúdenie je v odôvodnení rozsudku prezentované veľmi nepresvedčivo a vágne, zásadne iba v rovine subjektívneho názoru súdu. Nedostatky nepresvedčivého odôvodnenia súdu zakladajú nepreskúmateľnosť samotného rozsudku.

15.1.3. Porušením práva na spravodlivý proces v dôsledku nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku sa zaoberal odvolací súd vyššie v odôvodnení tohto rozhodnutia. Po dôkladnom preskúmaní tak napadnutého rozsudku, konania, ktoré mu predchádzalo, ako aj odvolania žalobcov, odvolací súd nezistil žiadnu vadu konania, ani procesné pochybenie súdu prvej inštancie, ktoré by malo za následok nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, či porušenie práva na spravodlivý proces v neprospech žalobcov. Súd prvej inštancie sa v napadnutom rozsudku zaoberal všetkými námietkami a argumentami žalobcov, samozrejme, že uviedol aj svoje úvahy, ktorými sa riadil, pričom tieto úvahy podložil aj právnymi argumentami. Z tohto dôvodu sa odvolací súd nestotožnil s tvrdením žalobcov, že odôvodnenie rozsudku bolo iba v rovine subjektívneho názoru súdu prvej inštancie bez toho, aby tento názor bol podložený právnymi argumentami. Súd prvej inštancie uviedol nielen svoje úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil tak, ako mu to ustanovenie § 220 CSP ukladá, ale uviedol aj právnu podstatu rozhodnutia a právne zdôvodnenie svojich argumentov. Z týchto dôvodov preto odvolací súd nevzhliadol žiadnu vadu konania, ktorá by mala za následok porušenie práva žalobcov na spravodlivý proces a námietku vyhodnotil ako účelovú a nedôvodnú.

15.2. Odvolatelia v podanom odvolaní ďalej namietajú nesprávne právne posúdenie nesplnenia podmienok pre vydržanie vlastníckeho práva.

15.2.1. Samotní odvolatelia v odvolaní uvádzajú, že tejto otázke sa venoval súd prvej inštancie v bodoch 67. až 69. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Odvolací súd, posudzujúc predmetnú námietku odvolateľov dospel k záveru o jej účelovosti. Vzhľadom na skutočnosť, že už súd prvej inštancie sa tejto otázke veľmi podrobne venoval, odvolací súd k argumentom súdu prvej inštancie už nemá viac čo dodať. Navyše poukazuje na vyššie uvedené odôvodnenie tohto rozhodnutia. Skutočnosť, že žalobcovia sa so závermi súdu prvej inštancie nestotožňujú, nemôže byť dôvodom pre určenie nesprávnosti a nezákonnosti tohto rozhodnutia. Súd prvej inštancie podrobne, argumentačne, presvedčivo a v dostatočnej miere svoje rozhodnutie v tejto časti odôvodnil, preto odvolací súd nevidí dôvod na opakovanie dôvodov, či na ďalšie dopĺňanie dôvodov.

15.2.2. Z vykonaného dokazovania nesporne vyplýva, že odvolatelia nespĺnili podmienky vydržania. Ich dobromyseľnosť, že im nehnuteľnosti vlastnícky patria už bola prvýkrát narušená doručená odstúpenia od kúpnej zmluvy, následne podaním žaloby o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy, ktoré konanie skončilo právoplatnosťou rozsudku o neplatnosti kúpnej zmluvy, ku ktorému došlo dňom 24. 08. 2007. Od

uzavretia kúpnej zmluvy, kedy sa žalobcovia ujali držby nehnuteľnosti, t.j. odo dňa 15. 06. 1998, desaťročná vydržacia doba uplynula až dňa 15. 06. 2008, pričom je potrebné zohľadniť skutočnosť, že žalobcovia boli počas tejto doby viackrát rušení v užívaní a v dobromyseľnosti, že im nehnuteľnosť patrí, minimálne dňom odstúpenia od zmluvy, t.j. dňom 07. 01. 2004, najneskôr rozsudkom KS Nitra sp.zn. 5Co/172/2006 zo dňa 27. 06. 2007, právoplatným dňa 24. 08. 2007, ktorým bola neplatnosť kúpnej zmluvy zo dňa 10. 06. 1998 určená. Už iba z tohto samotného prehľadu vyplýva, že žalobcovia zákonné podmienky vydržania, t.j. dobromyseľnosť po dobu desať rokov nespĺnili. Skutočnosť, že odvolatelia s týmto záverom nesúhlasia, nie je dôvodom pre konštatovanie nesprávnosti záverov súdu prvej inštancie. Iba ich samotné subjektívne vnímanie a ich subjektívne presvedčenie, že im nehnuteľnosť vlastnícky patrí, nie je dôvodom na konštatovanie vydržania vlastníckeho práva za situácie, ak nie sú splnené podmienky stanovené zákonom pre vydržanie tohto práva.

15.3. V podanom odvolaní odvolatelia vytykajú súdu prvej inštancie, že sa nedostatočným spôsobom zaoberal existenciou nálezu Ústavného súdu SR sp.zn. IV. ÚS 15/2014 a podľa ich názoru mal súd prvej inštancie tieto závery aplikovať aj v danej veci, pričom podľa ich názoru týmto rozhodnutím malo dôjsť k opätovnej obnove uplynutej vydržacej doby.

15.3.1. Odvolací súd vyhodnotil predmetnú námietku odvolateľov ako účelovú a nedôvodnú, poukazujúc predovšetkým na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie (najmä bod 65. napadnutého rozsudku), v ktorom podrobne zdôvodnil svoje závery a úvahy, na základe ktorých nemôže v danej veci rozhodovať v zmysle tohto nálezu ústavného súdu. Dodáva iba, že predmetné rozhodnutie sa netýka tejto konkrétnej prejednávanej veci, ale išlo o rozhodnutie Krajského súdu Bratislava. V danej veci proti rozsudku Krajského súdu Nitra sp.zn. 5Co/172/2006, ktorým bola určená neplatnosť kúpnej zmluvy, bolo síce zo strany žalobcov podané dovolanie, ktoré bolo dovolacím súdom zamietnuté, avšak ústavná sťažnosť podaná nebola. Na závery Ústavného súdu SR sp.zn. IV.ÚS 15/2014 sú súdy povinné prihliadnúť pri rozhodovaní, avšak tento nálezh nie je spôsobilý vyvolať stav, aby sa právoplatne skončená vec prejednávala opätovne, s možnosťou aplikácie novej judikatúry.

15.3.2. Poukazujúc na vyššie uvedené závery, odvolací súd si nevie predstaviť, že na základe neskoršej judikatúry (aj keď je v prospech žalobcov), by mohlo dôjsť k obnoveniu vydržacej doby, nakoľko takúto situáciu žiadny právny predpis ale ani rozhodnutia súdnych autorít nepredpokladajú. Odvolaciemu súdu nie je zrejmé toto tvrdenie žalobcov, ani skutočnosť, či právne posúdenie, na základe ktorých by k obnoveniu vydržacej doby mohlo dôjsť. Námietku preto vyhodnotil ako účelovú a nedôvodnú.

15.4. Odvolatelia poukazujú na nesprávne právne posúdenie spočívajúce v nesprávnej interpretácii ustanovenia § 134 ods. 1, ods. 3 v spojení s ustanovením § 29 ods. 1 a § 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

15.4.1. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci), je daný vtedy, ak súd vec nesprávne právne posúdil. Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, teda vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie). O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil, prípadne ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podriadenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu). Použitie správneho ustanovenia ale neznamená iba opísanie jeho dikcie, ale jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo - povedané inak - posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ustanovení zákona súd vychádzal.

15.4.2. V podstate odvolatelia namietajú, že súd prvej inštancie nezohľadnil držbu predchádzajúcich vlastníkov nehnuteľnosti a túto nezapočítal do vydržacej doby žalobcov. Súd prvej inštancie sa s touto námietkou veľmi podrobne zaoberal v bode 69. napadnutého rozsudku, so záverom, že započítať držbu predchádzajúcich vlastníkov do vydržacej doby žalobcov, nie je správne, sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil. Taktiež so záverom, že hoci ustanovenie § 134 ods. 3 Občianskeho zákonníka umožňuje oprávnenému držiteľovi započítať do doby potrebnej pre vydržanie aj dobu, po ktorú mal vec v oprávnenej držbe právny predchodca, v danej veci držbu predchádzajúcich vlastníkov, ktorí vec oprávnene držali, pretože im svedčalo vlastnícke právo, ktoré neskôr kúpnu zmluvou previedli na žalovaných, nie je možné považovať za právnych predchodcov v zmysle ustanovenia § 134 ods. 3 Občianskeho zákonníka. K tejto námietke sa podrobne vyjadril tak súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd v tomto rozhodnutí. Z uvedených dôvodov odvolací súd námietku vyhodnotil ako nedôvodnú a účelovú.

15.5. K námietke odvolateľov, že súd prvej inštancie neaplikoval čl. 2 ods. 2 CSP a čl. 3 CSP sa vyjadril už súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku, konkrétne v bode 64. Odvolací súd sa s týmto záverom stotožnil a na tieto dôvody poukazuje. Námietku odvolateľov preto vyhodnotil ako účelovú a nedôvodnú.

15.6. K námietke odvolateľov, že súd prvej inštancie nesprávne interpretoval ustanovenie § 194 ods. 2 CSP a § 228 CSP sa taktiež vyjadril už súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku, konkrétne v bode 63. Odvolací súd sa s týmto záverom stotožnil a námietku odvolateľov vyhodnotil ako nedôvodnú.

15.7. Odvolatelia namietajú nedodržanie princípu elementárnej spravodlivosti a princípu právnej istoty podľa čl. 2 CSP. Predmetný článok CSP sa týka právnej istoty a vyplýva z neho, že ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov v musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Práve tým, že súd založil svoje rozhodnutie na predchádzajúcom právoplatnom súdnom rozhodnutí o určení neplatnosti kúpnej zmluvy, bol tento princíp právnej istoty naplnený. Určite by nebolo v súlade s týmto článkom, ak by súd na základe právoplatne určenej neplatnosti kúpnej zmluvy v inom rozhodnutí rozhodol opačne. Skutočnosť, že odvolatelia sa nestotožnili so záverom súdu prvej inštancie, prezentovali v konaní svoj subjektívny iný názor, ktorý však súd neakceptoval, nemôže byť dôvodom porušenia princípu spravodlivosti.

16. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a námietky odvolateľov v podanom odvolaní vyhodnotil ako nedôvodné.

17. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods.1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešným žalovaným v prvom a v druhom rade priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške voči žalobcom v prvom a v druhom rade, o výške ktorých rozhodne podľa § 262 ods. 1 CSP súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím. Vzhľadom na celkový úspech žalovaných v konaní, súd priznal žalovaným aj nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči žalobcom.

18. Rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).